

MICHAŁ WORONIECKI (1949–2021) – ZARYS BIOGRAFII

Michał Woroniecki – człowiek o szerokich zainteresowaniach, wielu talentach i różnorodnych aktywnościach społecznych, w środowisku filozoficznym znany przede wszystkim jako wybitny znawca filozofii i twórczości Henryka Elzenberga oraz wydawca jego pism i rękopisów, zawodowo związany przez blisko pół wieku z Gdańskim Uniwersytetem Medycznym i nieco krócej z Akademią Sztuk Pięknych w Gdańsku.

Urodził się 20 czerwca 1949 roku w Radomiu, jako syn Edmunda Woronieckiego i Marii Rogala-Marczewskiej¹. Jego ojciec, przedwojenny sędzia śledczy w powiecie koneckim i opoczyńskim, potem sędzia Sądu Grodzkiego w Łucku – jako repatriant – wrócił w rodzinne strony, gdzie piastował urząd sędziego Sądu Okręgowego w Radomiu i tu ożenił się z pochodzącą z Litwy nauczycielką, Marią Marczewską.

W latach 1963–1967 Michał Woroniecki kształcił się w Liceum Ogólnokształcącym im. Jana Kochanowskiego w Radomiu i już wtenczas ujawniły się jego talenty badawcze i literackie. W 1966 roku otrzymał nagrodę Radomskiego Towarzystwa Naukowego za pracę poświęconą poecie związanemu z ziemią radomską – Janowi Ożogowi².

W 1967 roku rozpoczął studia filologii polskiej na Uniwersytecie Warszawskim. Pierwotnie zamierzał studiować medycynę w Łodzi, ale kilka okoliczności zmieniło jego plany, zwłaszcza spotkanie z Jerzym Gombrowiczem – bratem pisarza Witolda Gombrowicza. W jednym z listów wspomina:

Gombrowiczom w ogóle wiele zawdzięczam – Witold dał mi właściwy horyzont jeszcze gdzieś na poziomie połowy liceum (to były w końcu czasy, kiedy nikt o nim

¹ Dane biograficzne opracowane zostały na podstawie: teczeki akt osobowych z archiwum Gdańskiego Uniwersytetu Medycznego (sygn. RZP/120) oraz prywatnego archiwum M. Woronieckiego (dalej jako: AMW)

² J. Ożóg w liście do Jerzego Gombrowicza wyraził uznanie dla pracy ucznia liceum. Źródło: AMW, *List Jana Ożoga do Jerzego Gombrowicza*, Teczka: *Curriculum vitae*, vol. I.

na poziomie, na którym wtedy byłem, nie słyszał [...] jego zaś brat odcisnął się na mojej biografii...³

Będąc słuchaczem polonistyki, dał się poznać jako oryginalny twórca, publikując swoje pierwsze teksty w „Nowych Książkach” i „Nowym Wyrazie”. Angażował się w działalność znanych klubów studenckich. W „Hybrydach” prowadził DKF, zaś w „Stodole” był kierownikiem literackim studia piosenki „Miks”. Przewodniczył również uniwersyteckiemu klubowi „Pod Latarniami” oraz grupie teatralno-kabaretowej „Saga”. W opinii Rady Uczelnianej SZSP UW „w swojej działalności wykazywał dużą inicjatywę w organizacji życia intelektualnego studentów. Pracą swoją zdobywał uznanie i sympatię kolegów [...]. Działalność kol. Woronieckiego stanowi trwały wkład w dorobek tutejszego środowiska akademickiego”⁴.

Początek studiów przypadła na burzliwy rok 1968. Michał Woroniecki związany był z kręgiem Bohdana Urbankowskiego i Józefa Dajczgewanda, z którym mieszkał w akademiku, a o którym wspominał, że „*de facto* kierował marcem”⁵. Dobrze tamtą sytuację opisują słowa z korespondencji Woronieckiego, w której pisze: „Ja to miałem u siebie w pokoju – cały marzec «na patelni», na długo zanim rzecz się stała”⁶.

Już w czasie studiów jego pasją stała się filozofia – a wieńcząca je praca magisterska nosiła tytuł *Podstawy artystycznego*

filozoficznego światopoglądu Witolda Gombrowicza w „Pamiętniku z okresu dojrzewania”. W 1974 roku Woroniecki rozpoczyna pracę w charakterze asystenta w Zakładzie Filozofii i Socjologii, ówczesnej Katedry Zespołowej Nauk Społecznych Akademii Medycznej w Gdańsku. Wtedy to przedmiotem jego szczególnych zainteresowań naukowych okazała się twórczość Henryka Elzenberga. W 1983 roku na Uniwersytecie Gdańskim uzyskał stopień doktora na podstawie dysertacji: *Podstawy poglądów aksjologicznych Henryka Elzenberga*, której promotorem był doc. Marian Pyrz.

Dr Woroniecki, przechodząc kolejne stopnie zawodowego awansu, pracował przez wiele lat na stanowisku adiunkta (w ostatnim okresie – starszego wykładowcy), prowadząc zajęcia z filozofii dla słuchaczy różnych kierunków medycznych, opiekował się kołem studenckim, uczestniczył w zakładowych projektach badawczych. Zakład Filozofii podlegał tymczasem, także ze względów politycznych, wielu restrukturyzacji. W 1982 roku, po wprowadzeniu stanu wojennego, jednostce przydzielono nadzór kuratora – co było reakcją władz na współorganizację przez jej kierownika, dr. Zbigniewa Kwapicha, strajku głodowego w obronie więźniów politycznych, który miał miejsce właśnie w Zakładzie Filozofii⁷.

Z końcem lat 80. dr Woroniecki przez dwa lata pełnił obowiązki kierownika zakładu. Zawsze zabiegał o wolność i niezależność myśli. Dzięki staraniom wykładowców, filozofia na gdańskiej Akademii Medycznej nie uległa marksistowskiej ideologizacji, a dr Woroniecki preferował jej zobjektywizowane

³ AMW, *List do Hanny Juszcakowej*, Teczka: *Curriculum vitae*, vol. VII.

⁴ AMW, Teczka: *Dokumenty osobiste*.

⁵ AMW, *List do Hanny Juszcakowej*, Teczka: *Curriculum vitae*, vol. VII.

⁶ Tamże. W AMW (Teczka: *Edmund Woroniecki*) zachowała się, napisana charakterem pisma ojca, półtora stronicowa deklaracja studentów UW, przyjęta przez zebranych w audytorium Uniwersytetu w dniu 21 marca 1968 roku.

⁷ *Lista kandydatów na posłów do Sejmu Rzeczypospolitej polskiej: Zbigniew Kwapich*, „Poza Układem. Edycja Specjalna – Wyborecz” 1993, nr 4, s. 4.

nauczanie historyczne. Krytyczny wobec wszelkich ideologii, poczynając od 1968 roku, sympatyzował z działaczami opozycji, utrzymując z nimi bliskie kontakty, jak np. w latach 80. ze środowiskiem Joanny i Andrzeja Gwiazdów. Co prawda nie angażował się politycznie, twierdząc, że to „nie jego żywioł”. Pisał w listach: „polityka mnie nie interesuje, chyba jako źródło informacji o formacie duchowym ludzi, albo, jak to było np. po 1976 r., jako coś z czym trzeba walczyć, bo jest złem”⁸.

Już po przemianach ustrojowych w 1991 roku zniesiono Katedrę Nauk Społecznych, a „zakład filozofii” włączono do Zakładu Historii i Filozofii Nauk Medycznych. Dr Woroniecki przez wiele lat kierował „zespołem dydaktycznym filozofii”. Po przejściu na emeryturę w roku 2014 nadal prowadził zajęcia aż do czasu ogłoszenia pandemii Covid-19; chociaż i wówczas brał udział w życiu Zakładu, przychodząc do swojego gabinetu jeszcze na kilka tygodni przed śmiercią. Przestrzenie, w których pracował, przybierały charakter jego nietuzinkowej osobowości – były pełne m.in. humorystycznych kolaży, wycinków prasowych i fotografii oraz wielu innych artefaktów i ironicznych konstatacji, w stylu „nauka nie jest od zarabiania pieniędzy”.

Praca dydaktyczna stanowiła szczególną sferę Jego życia. Zwłaszcza w początkach okresu trójmiejskiego wykładał filozofię w licznych tutejszych uczelniach. Współpracując z prof. Adamem Synowieckim, nauczał na Politechnice Gdańskiej, a także na filologii angielskiej i skandynawistyce na Uniwersytecie Gdańskim oraz w Studium Wychowania Przedszkolnego w Gdyni, gdzie prowadził zajęcia z logiki oraz socjologii.

Od 1991 roku ważnym miejscem realizacji naukowo-pedagogicznego powołania dr. Woronieckiego stała się Akademia Sztuk Pięknych. Mianowany kierownikiem Zakładu Nauk Humanistycznych zorganizował tę jednostkę i przewodniczył jej przez szesnaście lat w okresie 1992–2008. Na wszystkich wydziałach tej uczelni prowadził zajęcia z historii filozofii i estetyki oraz seminarium dyplomowe. Był promotorem kilkuset teoretycznych opracowań, stanowiących część pracy dyplomowej przyszłych artystów. Również w ASP pracował do czasu emerytury, angażując się w wiele obszarów. W 1996 roku współtworzył zaoczne studia licencjackie Wychowania Plastycznego, a także organizował sesje naukowe i uczelniane pismo.

To za tę działalność dydaktyczno-organizacyjną wyróżniono Go nagrodami rektora obu gdańskich uczelni: medycznej i artystycznej. W relacjach ze studentami cechowała Go wielka życzliwość, wysoka kultura, troska i szacunek. W zbiorowej monografii *Humanizacja medycyny* pisał m.in.: „lekarze [...] zapewne to wiedzą: pacjentów trzeba «lubić». Ale by tak było, by ich traktować «po ludzku», uprzednio trzeba być też tak – także na studiach – traktowanym [...] wtedy oddadzą to, co dostali”. Z pewnością to podejście zapisało się w pamięci pokoleń studentów. A uzasadniając sens nauczania przedmiotów humanistycznych na uczelniach medycznych wskazywał, że lekarz „oprócz oczywistej konieczności władania całą, najszerzej rozumianą wiedzą medyczną, nie może zapominać o tym ludzkim podejściu [...], jest ono bowiem pochodną systemu wartości i nie wypływa bynajmniej z najlepszego nawet opanowania «warsztatu»

⁸ AMW, *List do R.B.*, Teczka: *Curriculum vitae*, vol. VII.

automatycznie”⁹.

Na polu nauki trwałym dorobkiem dr. Woronieckiego są efekty iście benedyktyńskiej pracy edytorskiej i badawczej, dotyczące twórczości Henryka Elzenberga (1887–1967), oryginalnego i wybitnego filozofa, szczególnie w dziedzinie aksjologii, zajmującego się także krytyką literacką czy problematyką społeczno-polityczną. Prof. Elzenberg pracował przed wojną m.in. na Uniwersytecie Stefana Batorego w Wilnie, a od 1945 roku na Uniwersytecie Mikołaja Kopernika w Toruniu i publikował stosunkowo niewiele – znacząca część jego dorobku, pozostała w formie rękopisów zachowanych w warszawskim Archiwum PAN (ponad 70 teczek) oraz w mniejszej części, w zbiorach rękopisów UMK w Toruniu. W połowie lat 80. prof. Bogusław Wolniewicz zaproponował dr. Woronieckiemu edycję jednego z tomów pism Elzenberga, przedstawiając projekt całego cyklu wydawniczego¹⁰, który później z różnych względów uległ znaczącym modyfikacjom, a dr Woroniecki, ostatecznie, w autorski sposób przygotowywał i opracował kolejne edycje pism toruńskiego filozofa, opatrując je swoimi wprowadzeniami oraz redakcyjnymi przypisami. I tak, w 1986 roku ukazał się 1 tom pism *Z filozofii kultury*, zawierający wydane za życia Elzenberga *Próby kontaktu*, pisma rozproszone i wybrane *inedita*; w 1991 roku – Elzenbergowski przekład *Monadologii* Leibniza

z obszernym wstępem tłumacza, opracowany przez dr. Woronieckiego z rękopisu; w 1994 roku – jako tom 2, wydano po raz drugi *Kłopot z istnieniem* w nowym opracowaniu i z dodanym indeksem rzeczowym; w 1995 roku – tom 3, *Z historii filozofii*, zawierający w pierwszej części rozprawy i artykuły historyczno-filozoficzne już drukowane, a w drugiej teksty niepublikowane i przygotowane z rękopisów. Poza powyższymi pozycjami książkowymi dr Woroniecki opracował wiele tekstów Elzenberga, które ukazywały się w czasopiśmie „Etyka” oraz serii wydawniczej „Znak-Idee”. Praca edytorska nad rękopisami, często mało czytelnymi, wymaga ogromnej sumienności i cierpliwości. Jest działalnością wartą szczególnego uznania zwłaszcza wówczas, kiedy badacz, jak to czynił dr Woroniecki, podaje teksty autorskie szczegółowej analizie i przygotowuje je, uwzględniając różne redakcje i zapiski autorskie.

Michał Woroniecki pozostaje niekwestionowanym autorytetem także jako autor ważnych artykułów naukowych poświęconych myśli filozoficznej Elzenberga i jego biografii, jak *Elzenbergowska próba systemu*¹¹, *Elzenbergowskie rozumienie kultury*¹², *Fear of Error is Worse than Error Itself (Henryk Elzenberg's System)*¹³, *O życiu Henryka Elzenberga*¹⁴ czy ostatnia praca – *Henryk Elzenberg. Zarys biografii i poglądów*¹⁵. Mając na uwadze życie i intelektualny horyzont Elzenberga oraz literackie inklinacje, talenty, dokumentacyjną pieczołowitość i przywiązywanie wagi do sfery wartości przez

⁹ M. Woroniecki, *Kilka uwag humanisty*, w: *Humanizacja medycyny: teoretyczne i praktyczne aspekty nauczania przedmiotów humanistycznych na uczelniach medycznych*, red. J. Suchorzewska i M. Olejniczak, Kraków 2011, s. 102.

¹⁰ Projekt prof. Wolniewicza z 1983 r. przewidywał spójną i logiczną koncepcję sześciu tomów o roboczych tytułach: *Z historii filozofii*, *Aksjologia ogólna*, *Z filozofii kultury*, *Estetyka*, *Z filozofii religii*, *Dziennik filozoficzny (Kłopot z istnieniem)*. Zob. M. Woroniecki, *O dwóch sprawach dotyczących wydania Pism Henryka Elzenberga: komunikat*, w: *Henryk Elzenberg (1887–1967). Dziedzictwo idei: filozofia-aksjologia-kultura*, red. W. Tyburski, Toruń 1999, s. 179.

¹¹ „Acta Universitatis Nicolai Copernici. Filozofia” 1991, z. 12, s. 9–28.

¹² „Ruch Filozoficzny” 1989, nr 1, s. 85–90.

¹³ w: *Henryk Elzenberg (1887–1967). Dziedzictwo idei: filozofia-aksjologia-kultura*, red. W. Tyburski, Toruń 1999, s. 9–23.

¹⁴ „Studia Filozoficzne” 1986, nr 12, s. 75–82.

¹⁵ „Karto-Teka Gdańska” 2020, nr 2(7), s. 80–88.

Woronieckiego, trudno oprzeć się wrażeniu „duchowego pokrewieństwa” między filozofem a jego badaczem i edytorem pism.

Drugą istotną sferą dorobku naukowego gdańskiego badacza są eksploracje historyczno-genealogiczne. Michał Woroniecki miał swój udział w uruchomieniu „Kwartalnika Genealogicznego”, w którym publikował efekty genealogicznych i heraldycznych poszukiwań. Przede wszystkim jest autorem znaczącej pracy historycznej *Zarys monografii rodu Xiążąt Korybutowiczów ze Zbaraża Woronieckich*¹⁶, należącego obecnie do grupy nielicznych rodów dynastycznych dawnej Rzeczypospolitej, którego dr Woroniecki był potomkiem. Monografia swym zakresem obejmuje gałąź starszą i młodszą rodu oraz linie: podlaską, lubelską, galicyjską, austriacką i płocką, a oparta jest na niezwykle bogatym materiale archiwalnym i sięga czasów braci Jurija i Wojny Fedorowiczów Zbaraskich (XVI), od których ród książąt Woronieckich bierze początek. Praca, którą rozpoczął już z końcem lat 60.¹⁷ i realizował prawie do końca życia, stanowi jego *opus vitae*. Dzieło, liczące blisko 400 stron, pozostaje w maszynopisie z nadzieją na jego wydanie.

Z tym „arystokratycznym” wątkiem wiązała się idea „Xięstwa Woronicza”, obejmująca krąg bliskich znajomych. Stanowiła odskocznnię w szarych czasach PRL-u i formę zabawy, połączonej z nadawaniem tytułów i funkcji, pieczęciami, a przede wszystkim ze spotkaniami. Jednym z jej aspektów było nieformalne piśmiennictwo satyryczno-filozoficzno-społeczne

„Acta Paranoica Polonica”, którego zamysł narodził się jeszcze w okresie warszawskim.

Od czasu przyjazdu do Trójmiasta dr Woroniecki zaangażował się w działalność Polskiego Towarzystwa Filozoficznego. Wchodził w skład zarządu Oddziału Gdańskiego, pełniąc m.in. funkcję skarbnika, a później sekretarza, w latach 1980–1992. Oddział wówczas liczył ok. stu członków i stanowił oazę wolności myśli, mimo podejmowanych przez aparat władzy prób ingerencji. Michał Woroniecki zyskał również uznanie ogólnopolskiego środowiska filozoficznego, co znalazło odzwierciedlenie w wyborach do władz centralnych PTF.

Był pomysłodawcą i współorganizatorem kilku ważnych konferencji naukowych, najczęściej realizowanych we współpracy z Oddziałem Gdańskim PTF, jak tej dotyczącej problemu zła (ASP, 1995) czy eutanazji (AMG, 1996), i aktywnie uczestniczył, najprawdopodobniej, we wszystkich konferencjach elzenbergowskich organizowanych głównie przez ośrodek toruński¹⁸.

Zarówno zamiłowanie do pracy z młodymi i wiara, że „ziarna umiłowania mądrości owocują przez całe życie”¹⁹, jak też potrzeba chwili wynikająca z powołania Olimpiady Filozoficznej dla uczniów szkół średnich, spowodowały, że został sekretarzem jej Komitetu Okręgowego (a od 2000 roku aż do śmierci – jego przewodniczącym), co wiązało się w początkowym okresie z tworzeniem odpowiedniej struktury logistycznej i popularyzacją, przede wszystkim, samej filozofii w środowisku szkolnym. Olimpiadę w okręgu gdańskim nazywał swoim

¹⁶ M. Woroniecki, *Zarys monografii rodu Xiążąt Korybutowiczów ze Zbaraża Woronieckich* (maszynopis w zbiorach Zakładu Historii i Filozofii Nauk Medycznych GUMed).

¹⁷ AMW, Teczka: *Korespondencja rodzinna 1957–1985*.

¹⁸ Zob. J. Zubelewicz, E. Jasińska-Zubelewicz, *Bibliografia Henryka Józefa Marii Elzenberga*, Warszawa 2012, s. 248–253.

¹⁹ L. Grudziński, *Pożegnanie dr. Michała Woronieckiego na Cmentarzu Katolickim w Sopocie* (maszynopis).

„dzieckiem”. Przez cały ten okres był również członkiem Komitetu Głównego Olimpiady Filozoficznej i, często, jurorem na poziomie eliminacji centralnych.

Poza tą publiczną działalnością pozostaje jeszcze sfera bardziej prywatna. Dr Woroniecki pozostawił po sobie cały zbiór niepublikowanej poezji (aktualnie w dyspozycji rodziny), kilkadziesiąt prac plastycznych – głównie szkiców i grafik, a także niezwykle obszerną korespondencję, ukazującą mistrzostwo epistolografii; korespondencję zebraną w kilka tomów, a związaną m.in. z pracą nad spuścizną Elzenberga i badaniami genealogicznymi, która sama może stać się interesującym przedmiotem badawczym.

20 sierpnia 2021 roku towarzyszyliśmy dr. Woronieckiemu w jego ostatniej drodze na Cmentarz Katolicki w Sopocie. Wieloletni sekretarz gdańskiego PTF i przyjaciel Michała Woronieckiego, dr Lech Grudziński, żegnał Go słowami:

Twoje niespodziewane odejście pograżyło w smutku i osamotnieniu wiele serc. Byłeś człowiekiem o wielkiej kulturze osobistej, wyrafinowanym poczuciu humoru i inteligencji, wywyższającym przyjaźń w relacjach międzyludzkich. Byłeś człowiekiem wielu kontaktów osobistych i przyjacielskich z wieloma ludźmi. Przyszło Ci odchodzić w samotności gdańskiego hospicjum.

Znalazłeś miejsce na cmentarzu sopockim obok matki [...], która przekazała Ci najlepsze cechy rodzinnej kultury szlacheckiej²⁰.

Śmierć, zwłaszcza ta zbyt wczesna, wzbudza lęk, o czym Elzenberg pisał w *Kłopot z istnieniem*, że

śmierć bywa tym większym postrachem, im życie jest uboższe i bardziej wegetatywne; a im bardziej duchowe, kulturalne, bogate w siły i w pełni rozwinięte, tym lęk przed śmiercią jest mniejszy. [...] wniosek: im piękniejsze twe życie, tym mniej go będziesz żałował²¹.

Dane mi było współpracować z dr. Woronieckim, w późniejszym okresie jego życia, zarówno w Zakładzie Historii i Filozofii Nauk Medycznych GUMed, jak i w wielu innych obszarach jego aktywności – łączyła nas przyjaźń, praca i ludzie... Emanował szlachetnością i bezinteresownością, życzliwością i prawością, zawsze wzbudzając zaufanie. Każde odejście może stać się źródłem refleksji dla żyjących, zwłaszcza odejście tych, którzy starali się żyć, jak dr Michał Woroniecki – filozof o duszy artysty, zgodnie z Elzenbergowską maksymą: „Stań się człowiekiem lepszym, niż byłeś, a zobaczysz w świecie tym rzeczy, o których ci się przedtem nie śniło”²².

²⁰ Tamże.

²¹ H. Elzenberg, *Kłopot z istnieniem*, Kraków 1963, s. 49.

²² Tamże, s. 270.

Bibliografia

- Archiwum Gdańskiego Uniwersytetu Medycznego, *Teczka akt osobowych Michała Woronieckiego* (sygn. RZP/120).
- Archiwum Michała Woronieckiego, *List do Hanny Juszcakowej*, Teczka: *Curriculum vitae*, vol. VII.
- Archiwum Michała Woronieckiego, *List do R. B.*, Teczka: *Curriculum vitae*, vol. VII.
- Archiwum Michała Woronieckiego, *List Jana Ożoga do Jerzego Gombrowicza*, Teczka: *Curriculum vitae*, vol. I.
- Archiwum Michała Woronieckiego, Teczka: *Dokumenty osobiste*.
- Archiwum Michała Woronieckiego, Teczka: *Edmund Woroniecki*.
- Archiwum Michała Woronieckiego, Teczka: *Korespondencja rodzinna 1957–1985*.
- Elzenberg H., *Kłopot z istnieniem*, Kraków 1963.
- Grudziński L., *Pożegnanie dr. Michała Woronieckiego na Cmentarzu Katolickim w Sopocie* (maszynopis).
- Lista kandydatów na posłów do Sejmu Rzeczypospolitej polskiej: Zbigniew Kwapich*, „Poza Układem. Edycja Specjalna – Wyborcza” 1993, nr 4.
- Woroniecki M., *Kilka uwag humanisty*, w: *Humanizacja medycyny: teoretyczne i praktyczne aspekty nauczania przedmiotów humanistycznych na uczelniach medycznych*, red. J. Suchorzewska i M. Olejniczak, Kraków 2011, s. 97–102.
- Woroniecki M., *O dwóch sprawach dotyczących wydania Pism Henryka Elzenberga: komunikat*, w: *Henryk Elzenberg (1887–1967). Dziedzictwo idei: filozofia-aksjologia-kultura*, red. W. Tyburski, Toruń 1999, s. 179–184.
- Woroniecki M., *Zarys monografii rodu Xiążąt Korybutowiczów ze Zbaraża Woronieckich* (maszynopis).
- Zubelewicz J., Jasińska-Zubelewicz E., *Bibliografia Henryka Józefa Marii Elzenberga*, Heliodor, Warszawa 2012.

Michał Woroniecki (1949–2021) – zarys biografii

Streszczenie: W sierpniu 2021 roku w Gdańsku zmarł Michał Woroniecki, zasłużony dla środowiska filozoficznego wydawca pism Henryka Elzenberga i wybitny znawca jego twórczości. Zarys biografii dr. Woronieckiego, oparty na materiałach źródłowych (m.in. z jego prywatnego archiwum), ukazuje aspekty drogi życiowej i zawodowej, pracy naukowo-dydaktycznej i aktywności społecznej. Artykuł koncentruje się na sferze zainteresowań naukowych, gdzie pierwszoplanową była praca edytorska i badawcza spuścizny Elzenberga, która w ogromnej części pozostawała w rękopisach. Do artykułu dołączona została bibliografia publikacji dr. Woronieckiego.

Słowa kluczowe: Michał Woroniecki, Henryk Elzenberg, historia filozofii, aksjologia, historia, genealogia

JACEK HALASZ:

dr, absolwent filozofii Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie (1989). Po studiach nauczyciel związany z oświatą niepubliczną oraz wykładowca estetyki na Akademii Sztuk Pięknych w Gdańsku i filozofii na Gdańskiej Wyższej Szkole Humanistycznej. Od 2002 roku pracownik naukowo-dydaktyczny Zakładu Historii i Filozofii Nauk Medycznych Gdańskiego Uniwersytetu Medycznego. Doktorat (2011) na podstawie rozprawy *Etyka i filozofia medycyny Tadeusza Kielanowskiego*. Członek

Michał Woroniecki (1949–2021) – an Outline of the Biography

Summary: In August 2021, Michał Woroniecki, the publisher of Henryk Elzenberg's writings and an eminent expert in his work, died in Gdańsk. An outline of the biography of Michał Woroniecki, based on source materials (including his private archive), shows aspects of his life and professional path, research and teaching his work and social activity. The article focuses on the sphere of scientific interests, where the most important was the editorial and research work of Elzenberg's legacy, which remained largely in the manuscripts. The article is accompanied by a bibliography of the publication of Woroniecki.

Key words: Michał Woroniecki, Henryk Elzenberg, history of philosophy, axiology, history, genealogy

zarządu Oddziału Gdańskiego Polskiego Towarzystwa Filozoficznego i przewodniczący Komitetu Okręgowego Olimpiady Filozoficznej w Gdańsku. Opublikował: *Etyka lekarska Tadeusza Kielanowskiego*, GUMed, Gdańsk 2014; *Tanatologia Tadeusza Kielanowskiego*, GUMed, Gdańsk 2014; *Etyka w medycynie – wczoraj i dziś*, red. wraz z K Basińską, Impuls, Kraków 2013; *Tadeusz Kielanowski: lekarz, humanista i społecznik*, GUMed, Gdańsk 2012. E-mail: jacek.halasz@gumed.edu.pl